

## Hồi 372

**Hộ hoa sứ mệnh**

Cao Ngạn và Điều Mãnh vừa cười đùa vừa đi ra mũi thuyền, chủ đề câu chuyện đương nhiên là tối qua Trác Cuồng Sinh đã giở hết tuyệt chiêu, hiển lộ tài hoa tuyệt thế của Biên Hoang đệ nhất thuyết thư cao thủ kể chuyện “Cao tiểu tử hiểm trúng mỹ nhân kế”. Kỹ xảo thuyết thư hạng nhất của Trác Cuồng Sinh khiến toàn bộ bốn mươi hai khách nhân trong đoàn đều như say như mê, chìm đắm trong không khí của câu chuyện, có người còn khen ngợi rằng chỉ cần nghe câu chuyện này cũng đáng đóng hai lượng hoàng kim tiền tham quan rồi.

Làm Cao Ngạn hoa tâm nở rộ nhất, chính là rành rành là y thấy sắc động tâm nên mới rơi vào cạm bẫy của người ta, Trác Cuồng Sinh lại cho hắn thành bậc anh hùng đại nhân đại dũng, vì bằng hữu mà bạt đao tương trợ, bất chấp hy sinh, kiến nghĩa dũng vi khiến suýt chút nữa hắn trở thành hiệp khách cuối cùng trong mắt Tân Hiệp Nghĩa, thay thế luôn cả thân phận địa vị của họ Tân.

Cả màn thuyết thư này xảo diệu nhất chính là trần thuật hết mọi tiền nhân hậu quả ra, khiến sự kiện Cao Ngạn bị mưu sát trở nên sinh động muôn phần, lại còn lồng cả chuyện tình của Tiểu Bạch Nhạn vào trong, khiến cho người người đều hứng thú nghe tiếp.

Điều Mãnh nói: “Hà hà! Thật tức cười! Nếu ta không hiểu được tên tiểu tử người là hạng gì, mà chỉ nghe màn thuyết thư này thì có khi cũng tưởng người là Tinh Thánh mất!”.

Cao Ngạn đắc ý dương dương nói: “Trác cuồng tử đâu có khoa trương, lão tử chính thị là một người như vậy mà. Chỉ xem chuyện lão tử dám đến long đàm hổ huyệt của Lưỡng Hồ Bang cũng biết Cao Ngạn này rồi không sợ, đất không sợ rồi”.

Điều Mãnh thấp giọng nói: “Nếu người không nằng nặc đòi được Yến Phi hộ tống thì người có dám đi không?”.

Cao Ngạn lập tức tắc tị.

Đột nhiên bên trên vang lên tiếng của Mộ Dung Chiến: “Đàm Bảo người đứng đó cho ta, không được lại gần Cao thiếu gia”.

Hai người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Đàm Bảo đang gượng gạo đứng sau lưng mình, nét mặt có vẻ vô cùng oan uổng, hình như đang định đi lên bắt chuyện với bọn hắn, nhưng chưa kịp thì đã bị Mộ Dung Chiến đứng trên đài quan sát quát cho một chặp.

Chỉ còn chưa đến một canh giờ thủy trình nữa là đến Biên Hoang Tập, các huynh đệ Hoang nhân ai nấy đều đề cao cảnh giác, không để bất kỳ sơ suất nào xảy ra.

Điều Mãnh quát lên: "Không cần giải thích, càng không cho phép người lên tiếng, ai bảo người từng có hành vi không đúng, giờ có bị hiểu lầm cũng đáng đời thôi".

Hai người cũng không thềm chú ý đến Đàm Bảo nữa, lạnh lùng đi ra mũi thuyền.

Vương Trấn Ác đang đứng ở đầu thuyền, thần sắc mơ hồ ngăm nhìn dòng sông kéo dài tưởng chừng như vô tận phía trước, cơ hồ như không hề để ý thấy Cao Ngạn và Điều Mãnh đang lại gần sau lưng mình.

Hai tên tiểu tử biết ý có đôi tai cực thính, nên cũng không dám nói chuyện gì riêng tư nữa.

Cao Ngạn ngược đầu hít một hơi không khí trong lành mát lạnh, hỏi: "Sau khi đến Biên Hoang Tập Vương huynh có dự định gì không?".

Vương Trấn Ác lắc đầu: "Ta có thể không trả lời chứ?".

Cao Ngạn cười cười: "Vương huynh đương nhiên có quyền đáp hoặc không đáp, chẳng qua ta chỉ lo Vương huynh không hiểu tình thế mà cứ cắm đầu đến Quan Trung thôi".

Vương Trấn Ác nhạt giọng nói: "Không phải ta đã mua tin tức chỗ Cao huynh rồi sao, trừ phi là huynh hồ thuyết bất đạo, nếu không có gì mà không hiểu tình thế chứ?".

Cao Ngạn không lấy đó làm ngượng ngập, cười xòa nói: "Tin tức đương nhiên không giả, hai chữ 'Cao Ngạn' này chính là kim bài bảo đảm. Ta chỉ sợ lão ca huynh không tin lời ta nói mà cứ một mực vào Quan Trung cho bằng được thôi".

Điều Mãnh cũng không nhin nổi thái độ cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm của Vương Trấn Ác, hừ lạnh nói: "Vương huynh không phải người Hán sao? Đến Quan Trung thì có lợi gì cho huynh đâu chứ?".

Vương Trấn Ác liền hỏi: "Điều huynh là người tộc nào vậy?".

Điều Mãnh đáp: "Ta là người Khương".

Vương Trấn Ác lại hỏi tiếp: "Vậy tại sao Điều huynh không ra sức giúp Điều Trường chứ?".

Điều Mãnh không vui nói: "Câu này của Vương huynh dường như hơi quá đáng rồi đó".

Vương Trấn Ác lắc đầu: “Điều huynh nghe không lọt tai thì cho ta xin lỗi. Ta chỉ muốn nói rõ, tuy ta là người Hán, nhưng không chứng tỏ rằng ta thích người phương Nam, lại càng không chứng tỏ ta có hứng thú ra sức cho cái chính quyền chỉ biết ở mãi Giang Tả đó”.

Cao Ngạn liền lập tức tỉnh ngộ: “Vương huynh nhất định là người Hán từng sống lâu dài ở Quan trung, vì vậy mới quan tâm đến tình thế quan nội. Vì có gì mà Vương huynh lại đến Nam phương, nay lại muốn trở về vậy?”.

Vương Trấn Ác hừ lạnh: “Không phải Hoang nhân có quy củ không hỏi lại lịch người khác sao?”.

Cao Ngạn cười gượng đáp: “Không hỏi thì không hỏi! Chúng ta chỉ bất quá tiện miệng nói chuyện vài câu thôi mà!”.

Đoạn liền nháy mắt với Điều Mãnh, chuẩn bị lui đi.

Vương Trấn Ác chợt thở dài: “Tâm tình của ta đang rất tệ, nói năng có gì đặc tội xin hai vị bỏ quá. Sự thực thì hai vị rất khác những người ở ngoài Biên Hoang Tập, là người đáng để Vương mỗ kết giao bằng hữu”.

Cao Ngạn và Điều Mãnh đưa mắt nhìn nhau, không ngờ y lại nói ra những lời khách khí như vậy.

Vương Trấn Ác chậm chậm quay người, nói: “Lưu Dụ rốt cuộc là kẻ như thế nào?”.

Giọng nói của Trác Cuồng Sinh chợt cất lên: “Nếu muốn biết Lưu Dụ là người thế nào, xin ghé qua Thuyết Thư quán của Trác mỗ, đêm nay là màn đầu tiên, chính là ‘Lưu Dụ nhất tiền trầm Ẩn Long, chính thị hỏa thạch thiên giáng thời’, sáng mai đến xem Thiên huyết, đảm bảo Vương huynh sẽ có cảm nhận khác ngay”.

Vương Trấn Ác đưa mắt nhìn sang Trác Cuồng Sinh đang bước tới, song mục sáng rực lên.

Cao Ngạn và Điều Mãnh hiểu rõ Trác Cuồng Sinh có tâm đề phòng Vương Trấn Ác, vì vậy đặc biệt tìm đến, bởi nếu Vương Trấn Ác là thích khách, thì rất có khả năng y sẽ động thủ trước khi thuyền đến Biên Hoang Tập.

Trác Cuồng Sinh ung dung đến cạnh ba người, mỉm cười nói: “Nếu ta đoán không lầm, Vương huynh hẳn có xuất thân rất hiển hách, nếu không chắc cũng không biết Điều Trường”.

Vương Trấn Ác chán nản nói: “Đó là chuyện quá khứ, ta không muốn nhắc đến nữa”.

Trác Cuồng Sinh hùng hồn nói: “Vậy thì hãy nhìn về phía trước đi!”.

Nói đoạn lão liền bước đến chỗ cao nhất nơi đầu thuyền, giơ hai tay ra nói: “Biên Hoang Tập là nơi độc nhất vô nhị trong thiên hạ, tràn đầy hy vọng, tất cả những chuyện không thể, đến đây đều trở thành có thể. Biên Hoang Tập vô pháp vô thiên, nhưng lại là nơi quý cử nhất, nguy hiểm nhất, nhưng lại an toàn hơn bất cứ nơi nào. Chỉ cần huynh đến Biên Hoang Tập, huynh sẽ vĩnh viễn không thể nào quên được nơi này, sau khi ra đi rồi sẽ có một ngày quay trở lại. Sau một canh giờ nữa, chúng ta sẽ đến Biên Hoang Tập, huynh hãy chuẩn bị tâm lý trước, khi đặt chân đến vùng đất tự do nhất trong thiên hạ, tịnh thổ duy nhất của thời loạn thế, huynh nhất định phải gạt mọi sự sang một bên, quên hết mọi phiền não thì mới có thể toàn tâm toàn ý thể nghiệm cảm giác động nhân của nơi này. Đó sẽ là kinh nghiệm mà cả đời này Vương huynh không thể nào quên được”.

Tân khách đứng trên đài quan sát và khoang thuyền đều chen chúc nhìn về phía họ, nghe vị cường sĩ của Biên Hoang Tập Trác Cuồng Sinh hùng hồn diễn thuyết.

Thanh âm truyền khắp Hoang Mộng nhất hiệu, vắng vắng không tan.

oOo

Lưu Dụ trở lại Quy Thiện tự, Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong đang nói chuyện trong tiểu đình, nhìn thần sắc thì có vẻ cả hai đều thu hoạch không tệ.

Sau khi ngồi xuống, quả nhiên Đồ Phụng Tam nói ngay: “Chuyện của Can Quy có chút đầu mối rồi”.

Tống Bi Phong gật đầu: “Ta đồng ý với cách nhìn của Phụng Tam, giết Can Quy là nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta lúc này, giết kẻ này coi như đã chặt được một cánh tay của Hoàn Huyền, đồng thời cũng có thể hiện lộ chút uy phong với lão tiểu tử ấy”.

Đồ Phụng Tam đưa mắt nhìn sang phía Lưu Dụ, nói: “Giết Can Quy còn có một tác dụng quan trọng hơn nữa, chính là chọc giận Hoàn Huyền, khiến y không cầm lòng được mà công đá Kiến Khang, y càng phát động sớm, thì càng dễ thất bại. Hừ! Hoàn Huyền ơi là Hoàn Huyền! Chỉ sợ ngươi cũng không thể ngờ có ngày hôm nay, ta sẽ dùng chiến thuật linh hoạt nhất khiến ngươi bại không dư dãi, vĩnh viễn không thể trở mình!”.

Lưu Dụ chợt dâng lên một cảm giác kỳ quái, nếu tương lai thật sự có một ngày hạ thủ Hoàn Huyền, rốt cuộc nên để gã hay Đồ Phụng Tam hạ thủ? Đồng thời cũng thầm cười khổ, nếu y theo tình hình trước mắt mà phát triển lên, cơ hội Hoàn Huyền giết gã e rằng lớn hơn cơ hội gã đụng được đến Hoàn Huyền nhiều gấp bội.

Đồ Phụng Tam nói: “Còn nhớ lần trước trở về Kiến Khang, ta từng đến gặp một bằng hữu, nhờ hẩn đưa tin của Mạn Diêu cho Trúc Lô Âm”.

Lưu Dụ gật đầu nói: “Hình như là có chuyện này. À! Ta nhớ ra rồi, chính là nhân vật bang hội mà Đồ huynh từng thi ân, cuối cùng lại đem bán đứng huynh đúng không? Lúc đó huynh còn nói hẩn chỉ là tên tiểu tốt, không cần vạch trần cũng không cần tính sổ với hẩn làm gì, cứ để đó xem sau này biết đâu lại có thể lợi dụng ngược lại hẩn cũng nên”.

Tống Bi Phong nói: “Kể nay tên Tô Danh Vọng, có một thời gian từng làm việc cho Vương Quốc Bảo, làm kẻ cho vay nặng lãi, sau đó đi buôn muối, kiếm được một khoản lớn, cũng được xem là một nhân vật ở đất Kiến Khang này”.

Lưu Dụ thầm nhủ muối biển phải chuyển vào nội địa mới bán được giá, có lẽ chính vì vậy mà Tô Danh Vọng mới có quan hệ với Hoàn Huyền và Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam cười cười nói tiếp: “Lần trước ta không trả thù hẩn, giờ đã chứng minh là ta đúng rồi. Tô Danh Vọng đã trở thành con chốt nằm vùng của Hoàn Huyền ở Kiến Khang. Hôm nay trời còn chưa sáng ta đã đến nhà hẩn, xem Can Quy có trốn ở đấy không, tìm một hồi không có thu hoạch gì, nhưng ta vẫn lưu lại đó, đợi lão Tô hẩn ra cửa, rồi lặng lẽ bám theo. Tên tiểu tử này cũng thật giảo hoạt, sau khi ra tiệm muối ngoài bến tàu, liền thay y phục chuồn theo lối cửa sau, đến một tiệm gạo ở cách đó khá xa, ở đó nửa canh giờ mới đi khỏi. Tiệm gạo này chuyên bán gạo thơm thượng đẳng ở Ba Thục chuyển về, chắc chắn là có liên quan với Hoàn Huyền. Tuy ta không nhìn thấy Can Quy, nhưng lại phát hiện có vài tên đang ngấm ngấm giám sát khu vực xung quanh, rất có khả năng Can Quy tiểu tử tàng thân ở đây”.

Lưu Dụ nói: “Với tình hình hiện nay của ta, Can Quy lại có mấy chục thủ hạ tùy hành, cao thủ không ít, dựa vào sức ba người chúng ta thực sự khó mà làm gì nổi hẩn”.

Tống Bi Phong nói: “Có thể nhờ Tư Mã Nguyên Hiễn xuất thủ trợ giúp một tay không?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Về chuyện này Tư Mã Nguyên Hiễn đã đáp ứng toàn lực ủng hộ chúng ta rồi, vấn đề là chúng ta cần phải cẩn thận hành sự, nếu khinh cử vọng động sẽ chỉ uống công vô ích mà còn ảnh hưởng đến lòng tin của Tư Mã Nguyên Hiễn đối với chúng ta nữa”.

Lưu Dụ gật đầu đồng ý: “Còn dẫn đến đả thảo kinh xà, chuyện này mà to lên, sẽ làm lộ ra quan hệ của ta và Tư Mã Nguyên Hiễn, đồng thời cũng khiến cho Lưu Lao Chi hoặc Tôn Ân cảnh giác, vậy thì vô cùng bất lợi”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Nếu có Yến Phi ở đây thì chúng ta không cần phải đau đầu suy tính nữa rồi”.

Lưu Dụ linh cơ nhất động nói: “Nếu chúng ta mời được Trần công công xuất thủ thì chắc cũng không khác gì Yến Phi là mấy đâu”.

Đồ Phụng Tam phấn chấn nói: “Cơ hội lớn không?”.

Lưu Dụ nói: “Chỉ cần chúng ta yêu cầu, Tư Mã Đạo Tử chắc sẽ vui vẻ đáp ứng thôi, vì chuyện này đối với lão cũng chỉ bách lợi vô hại”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Giết Can Quy cần phải nhất kích đại thành, nếu không sẽ để lỡ lương cơ, không còn cơ hội thứ hai nữa đâu. Can Quy nếu không giết được người cũng sẽ không rời khỏi Kiến Khang đâu, trừ phi là Hoàn Huyền triệu hấn về. Vì vậy chúng ta có thể ung dung bố trí, trước tiên cần làm rõ hư thực của hấn đã, sau khi khẳng định tên tiểu tử này tang thân chỗ nào, còn phải kiểm tra xem có mật đạo dẫn đi nơi khác không nữa”.

Tống Bi Phong lên tiếng: “Chúng ta có thể lợi dụng Tô Danh Vọng lừa Can Quy ra mặt, rồi bố trí hạ thủ không?”.

Lưu Dụ lắc đầu nói: “Võ công của Can Quy chắc không kém Trần công công là bao, chỉ trong một hoàn cảnh nhất định, mà phải đúng lúc hấn không đề phòng, chúng ta mới có cơ hội đắc thủ”.

Đồ Phụng Tam cười cười nói: “Hấn càng khó giết thì chuyện này càng hứng thú, như vậy mới hiển lộ được thủ đoạn của chúng ta. Hai người không cần phải nghĩ nhiều, giờ chỉ cần tìm cách nắm được tình hình của Can Quy, đến khi nhất cử nhất động của hấn và thủ hạ không qua nổi mắt chúng ta, thì hãy tính kế giết hấn cũng chưa muộn”.

Tống Bi Phong chau mày: “Dựa vào sức ba người chúng ta liệu có làm được không?”.

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: “Lần này còn có hai mươi lăm thủ hạ của ta nữa, không những đều là cao thủ do Đồ mỗ đích thân tuyển lựa, đám người này còn từng theo ta chiến đấu với Lương Hồ bang nhiều năm, tinh thông đủ mọi ngón nghề. Giờ bọn họ đang giám thị nhân mã phía Can Quy, mỗi người ra vào đều có ghi chép đầy đủ, chọn ra những người khả nghi nhất để theo dõi. Chỉ cần ba ngày thời gian, nhất định chúng ta sẽ làm rõ được địch nhân hư thực thế nào”.

Lưu Dụ chợt chau mày nói: “Tại sao hôm nay Tô Danh Vọng lại đến gặp Can Quy? E là hấn đã biết chúng ta ẩn thân ở Quy Thiện tự rồi cũng nên”.

Tống Bi Phong nói: “Khả năng này rất lớn”.

Đồ Phụng Tam thoáng hiện sát cơ, trầm giọng nói: "Chúng ta quyết định hành động tru sát Can Quy sẽ diễn ra trong ba ngày. Chỉ cần tìm được cơ hội sẽ lập tức ra tay như sét đánh không kịp bưng tai. Ta vẫn chưa có kế hoạch hoàn thiện, chỉ biết rằng muốn giết y thì phải bất chấp thủ đoạn, nếu không thì đừng hòng thành công được".

Lưu Dụ gật đầu nói: "Ta cần phải thương lượng chuyện này với Tư Mã Nguyên Hiễn, nếu không cơ hội đến mới mời đại giá Trần công công thì muộn mất".

Tống Bi Phong lại nói: "Vương Hoảng muốn gặp lão đệ, xem ra cũng có chuyện gấp, nhưng hấn không chịu nói với ta".

Lưu Dụ gật đầu: "Để gặp Tư Mã Nguyên Hiễn xong ta sẽ trở lại gặp hấn".

Đồ Phụng Tam nói: "Phía Can Quy để ta phụ trách, cuối giờ Thân chúng ta sẽ gặp nhau ở đây để quyết định bước tiếp theo nên hành động thế nào".

Tống Bi Phong nói: "Tiểu Dụ tốt nhất không nên đi một mình, tránh để địch nhân thừa cơ tập kích, tạm thời ta sẽ làm cận vệ cho lão đệ ngươi vậy".

Đồ Phụng Tam cười cười nói: "Đừng quên Lưu gia của chúng ta là chân mệnh thiên tử, chết không được đâu. Giờ chúng ta nhân thủ còn chưa đủ, tốt nhất là chia nhau ra hành sự. Nếu Tống đại ca có thể tìm được thuyền của Can Quy thì chúng ta sẽ càng nắm chắc phần thắng hơn".

Lưu Dụ thoáng động tâm, hỏi Đồ Phụng Tam: "Đồ huynh tin ta là chân mệnh thiên tử thật đấy à?".

Đồ Phụng Tam mỉm cười nói: "Trước thì bán tín bán nghi, ta cứ nằng nặc khẳng định chẳng qua để ngươi tăng thêm tự tin thôi. Đủ thắng thần chưa? Nhưng sau trận chiến với Tiêu Liệt Vũ, giờ ngươi lại tạm thời hợp tác được với tử địch Tư Mã Đạo Tử, ta đã chắc chắn mười mươi ngươi chính là chân mệnh thiên tử rồi, nếu không có lão thiên gia ở trên quan chiếu, giờ chắc Lưu Dụ đã không còn ngồi được ở đây nữa rồi".

Lưu Dụ lại quay sang hỏi Tống Bi Phong: "Lão ca huynh thì xem ta thế nào?".

Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong đều thấy ngạc nhiên, cảm thấy chuyện Lưu Dụ lần lượt hỏi mình xem có coi gã là chân mệnh thiên tử hay không còn có mục đích khác.

Tống Bi Phong thoáng do dự, rồi nói: "Ta cũng thật lòng vậy, cái gì mà 'nhất tiễn trăm Ân Long, chính thị hỏa thạch thiên giáng thời' không phải ta chính mắt nhìn thấy, nên thực sự không ảnh hưởng gì đến ta cả, đương nhiên ta cũng hy vọng đây là sự thật. Nhưng đối với 'Cửu Phẩm Quan Nhân' chi thuật của An công thì ta vô cùng tin tưởng, người đã nhìn chuẩn

đại thiếu gia, sau lại nhận định lão đệ ngươi là hy vọng của Nam phương, khẳng định là không nhảm vào đâu được”.

Đồ Phụng Tam chau mày nói: “Ngươi hỏi chuyện này làm gì vậy?”.

Lưu Dụ nói: “Ta muốn thuyết phục hai người đồng tâm hiệp lực giúp ta làm một chuyện. Chuyện này hơi giống chuyện Cao tiểu tử theo đuổi Tiểu Bạch Nhạn khi chúng ta đối mặt với liên quân Kinh Châu Lương Hồ vậy, có thể nói ra xong lão Đồ sẽ là người đầu tiên không đồng ý”.

Đồ Phụng Tam nhăn mặt nói: “Nghe ngươi nói vậy thì ta khẳng định là chuyện này chúng ta tuyệt đối không nên nhúng tay vào rồi”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Giả như ta thật sự là chân mệnh thiên tử, vậy thì bất luận ta làm gì, trời cao cũng đã chú định cho ta thành công rồi, cái này gọi là thiên mệnh, đúng không?”.

Tống Bi Phong thở dài: “Vấn đề là ai có thể khẳng định điều đó chứ?”.

Lưu Dụ nói: “Huỳnh không còn lòng tin với An công nữa à?”.

Tống Bi Phong lắc đầu: “Không thể nói như vậy được, nhưng... ài! Ta thật cũng không biết nên nói thế nào nữa”.

Đồ Phụng Tam thúc giục: “Nói đi! Có chuyện gì thì cứ thẳng thắn nói ra, mọi người cùng nghiên cứu xem có được hay không!”.

Lưu Dụ gật đầu: “Mục tiêu của ta là tôn tiểu thư được hạnh phúc vui vẻ, nhưng lại hoàn toàn không biết phải làm thế nào, nhưng ta biết nếu không tận hết tâm lực vì ái nữ của Huyền soái, cho dù sau này có cả thiên hạ, trong lòng ta cũng không thể nào yên được”.

Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong nghe mà tròn mắt lên nhìn nhau.

Giờ bọn họ cả bản thân mình còn lo chưa xong, lấy đâu ra thời gian và sức lực mà lo những chuyện khác, huống hồ chuyện này không thể dùng võ lực mà giải quyết, lại can thiệp đến thành kiến của quý tộc Kiến Khang, quan trọng nhất là sẽ ảnh hưởng đến Tư Mã Nguyên Hiến đang hợp tác hết sức vui vẻ với Lưu Dụ.

Đồ Phụng Tam trầm giọng: “Không phải ngươi đã có tình cảm với Tạ Chung Tú đấy chứ?”.

Lưu Dụ sáng khoái đáp ngay: “Tuyệt đối không phải vậy, đối với tôn tiểu thư ta chỉ có lòng muốn bảo hộ, quyết không có chút tư tình nam nữ, mà ta cũng quyết không để chuyện này phát triển thêm nữa”.

Tống Bi Phong thở dài nói: "Ta rất vui vì Tiểu Dụ có tâm ý với tôn tiểu thư, nhưng cũng không thể không nhắc nhở ngươi, chuyện của tôn tiểu thư thúc là chuyện của Tà gia, chúng ta căn bản không thể nhúng tay vào được. Đưa nàng tới Biên Hoang Tập chỉ là chuyện nhỏ, nhưng chúng ta lại không thể làm vậy, tôn tiểu thư thuộc về nơi này, nếu nàng bỏ trốn, sẽ gây ra đả kích rất nặng nề cho toàn thể Tà gia đó".

Rồi y lại nói tiếp: "Nếu giới quý tộc Kiến Khang biết chuyện tiểu thư thất tung có liên quan đến Tiểu Dụ ngươi, ngươi sẽ vĩnh viễn không được họ ủng hộ nữa, thậm chí cả Vương Hoằng cũng sẽ trở mặt đó".

Đồ Phụng Tam mỉm cười nói: "Ta thì có cách giải quyết chuyện này, đảm bảo không để lại bất cứ dấu vết gì hết".

Tống Bi Phong mừng rỡ nói: "Có cách gì vậy?".

Đồ Phụng Tam cười cười: "Chính là Lưu Dụ lên làm Hoàng đế, vậy thì tất cả những chuyện không thể giải quyết sẽ tự nhiên được tháo gỡ thôi".

Lưu Dụ chán nản nói: "Còn phải đi một đoạn đường dài nữa mới được, chỉ sợ ta chưa làm Hoàng đế thì hạnh phúc cả đời của tôn tiểu thư đã bị hủy trong tay Tư Mã Nguyên Hiễn rồi".

Đồ Phụng Tam nói: "Nhân phẩm Tư Mã Nguyên Hiễn tệ đến vậy sao?".

Tống Bi Phong hừ lạnh: "Gả vào hoàng thất thì hạnh phúc làm sao được chứ? Hơn nữa tôn tiểu thư lại cực kỳ căm ghét Tư Mã Nguyên Hiễn".

Lưu Dụ chợt nói: "Còn một cách nữa, chính là nhờ huynh đệ Hoang nhân của chúng ta giúp sức".

Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong đưa mắt nhìn nhau, đều không nói được gì, nhưng trong lòng đều lấy làm tán thưởng Lưu Dụ, cảm thấy gã không phải là kẻ vong bản, nếu không chỉ cần có một chút lý trí, gã cũng biết là mình tuyệt đối không nên can thiệp vào chuyện của Tà Chung Tú.

- o O o -